

Arrest

nr. 259 413 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LECLUSE
Rue Lambert Fortune 65
1300 WAVRE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LECLUSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2014 komt de verzoeker samen met zijn echtgenote België binnen. Hij wordt op 31 december 2014 te Brussel in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 28 februari 2015.

Op 12 maart 2018 dient de verzoeker samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker en aan zijn echtgenote. De echtgenote van de verzoeker gaat tegen deze beslissing niet in beroep.

Bij arrest met nummer 249 356 van 18 februari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 19 maart 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 23 maart 2021 ter kennis werd gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : C. S. (...)

voornaam : O. A. (...)

geboortedatum : (...).1979

geboorteplaats : C. (...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Gezien de tegenpartij geen grondig en afdoend onderzoek heeft ingesteld betreffende het respecteren van het privé- en familielevens van verzoekers, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had, alvorens over te gaan tot het nemen van een beslissing.

En dit met het oog op het respecteren van artikel 8 EVRM en de verplichting tot uitdrukkelijke motivatie van de genomen beslissing.

Toepassing van het principe

Artikel 8 EVRM stelt :

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In het licht van artikel 8 EVRM heeft Uw Raad volgende principes aangehaald in arrest °74.258 dd. 31 januari 2012 :

« Indien het gaat om een eerste toelating, overweegt het Hof dat er geen sprake is van inmenging en dat niet werd overgegaan tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. In dat geval overweegt het EHRM dat het haar toekomt om te onderzoeken of een lidstaat gehouden is tot een positieve verplichting die toelaat een privé leven en familielevens te hebben en te ontwikkelen. (Europees Hof van de Rechten van de Mens 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 31.01.2006, Rodrigues C/ Nederland, §38, <http://www.echncoe.inUECHR/rR/header/Case-La/decisions+and+judgments/HUDOC+databaseO.>). Om te bepalen of er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van een staat, moet er rekening worden gehouden met een afweging van belangen waarvan sprake in een concreet geval; dit is deze van het belang van de samenleving en deze van het individu. Indien er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van een Staat, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, §37).

(...)

Rekening houdende met de bepalingen van artikel 8 en 13 van het EVRM, evenals met alle andere bepalingen van het Verdrag, is het gegeven dat garanties dienen te worden ingebouwd inzake beslissingen en niet louter ‘goede wil’ of ‘praktische redenen’, nu dit één van de consequenties is van een rechtsregel, en een fundamenteel principe in een democratische samenleving (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), daarnaast prevaleert het Verdrag over de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (EC 22 december 2010, n°210.029), daarom komt het toe aan de administratieve overheid, om alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek te verrichten rekening houdende met de mogelijkheden die zij tot haar beschikking heeft en in functie van de concrete omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de zaak *Omojudi t. Verenigd Koninkrijk*, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens beslist en dit met betrekking tot artikel 8 EVRM eveneens het recht beschermd om relaties met anderen te creëren en te onderhouden die een aspect kunnen zijn een persoon zijn sociale identiteit, evenals het gegeven dat het geheel van sociale banden die bestaan tussen migranten en de maatschappij waarin ze leven deel uitmaken van het ‘privé leven’ in de zin van artikel 8. De uitzetting van een persoon in die omstandigheden is daarom een schending van zijn recht op een privé leven, los en onafgezien van het bestaan van een familielevens. (EHRM, °1820/08 dd. 24 november 2009, *Omojudi t. Verenigd Koninkrijk* §37).

TOEPASSING IN HUIDGE ZAAK

9.

Verzoeker, en dit in kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, heeft de Belgische autoriteiten in kennis gesteld dat zijn echtgenote, mevrouw C. L. A. (...) en zijn kinderen S. V. C. L. (...), thans bijna 10 jaar, et E. I. L. A. (...), thans 5 jaar, samen met hem in België verblijven.

De twee meisjes zijn thans schoolgaand in België te Brussel in het (...).

S. V. C. L. (...) volgt sinds 2014 Franstalig onderwijs, en heeft onvoldoende kennis van de Spaanse taal om onderwijs te volgen in Venezuela.

Hetzelfde is geldig voor E. I. L. A. (...).

Daarnaast heeft de economische en sociale crisis, dewelke heerst in Venezuela een grote impact op de schoolopleiding van kinderen. De grote gebreken in hoofde van de publieke dienste, het gebrek aan voeding en transport maken dat leerlingen niet langer meer lessen volgen. Temeer omdat de families en inwoners eveneens niet langer meer kunnen om hun kinderen naar school te laten gaan (<https://www.infoans.org/fr/sections/nouvelles/item/11266-venezuela-une-rentree-scolaire-marquee-par-la-faim-et-la-peur-du-coronavirus>).

UNICEF heeft eveneens verklaard dat het steeds meer moeilijker wordt voor leerlingen/kinderen in Venezuela om op regelmatige basis naar school te gaan, inderdaad het zwaar gebrekkige overheidsapparaat, het gebrek aan voeding en transport legt een zeer zware hypotheek op de schoolgaande jeugd. Volgens een enquête met betrekking tot de levensomstandigheden in Venezuela, gaat 28% van de jongeren niet naar school wegens een gebrek aan water, 22% door een gebrek aan voeding thuis en 13% door een gebrek aan voeding op school, (<https://www.journaluniversitaire.com/education-au-venezuela/>)

In deze wordt dus geheel geen rekening gehouden met de schoolopleiding van de minderjarige kinderen van de heer O. A. C. S. (...), niettegenstaande dat dit in rekening dient te worden gebracht overeenkomstig artikel 8 EVRM, daar dit element wordt beschermd en dient te worden beschermd in het ruimere kader van bescherming.

Vastgesteld dient te worden dat de betrokken beslissing hier met geen woord over rept.

10.

Tegenpartij lijkt daarnaast geen rekening te houden met het feit dat zijn echtgenote en diens familie samen met hem in België verblijven.

Hierbij dient te worden vermeld dat de familie van Mevrouw C. L. A. (...), in België wonen en verblijven, te weten :

- Mevrouw M. E. A. D. L. (...), haar moeder
- Mevrouw P. L. L. A. (...), haar zus
- Mevrouw M. S. L. A. (...), haar zus
- De heer D. J. L. A. (...), haar broer

De zussen en broer van mevrouw C. L. (...) dragen allen de Belgische nationaliteit.

Daarnaast leven ook volgende - verdere - familieleden in België :

- Mevrouw D. P. A. G. (...) haar tante
- De heer C. Z. S. B. (...), haar oom
- Mevrouw N. L. S. A. (...), haar nicht
- Mevrouw M. A. D. B. (...), haar tante
- De heer A. B. I. (...), haar oom
- De heer A. B. B. A. (...), haar neef
- Mevrouw B. B. A. (...), haar nicht

Het spreekt voor zich dat, sinds de aankomst van verzoeker, meer dan 5 jaar geleden, hijzelf, zijn echtgenote en kinderen diepgaande banden hebben gecreëerd met voormelde familieleden, en dat het

onbetwistbaar vaststaat dat zij banden die zij onder meer thans hebben zwaar in het gedrang zouden gebracht worden bij een verplichte terugkeer naar Venezuela, dat het artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Ook hier wordt in de betrokken beslissing met geen woord over gerept.

Dit niettegenstaande artikel 8 van het EVRM een grondig onderzoek oplegt inzake elementen die het privé - en familieleven van de betrokkene aangaan, in het kader van de afweging van belangen die hier een onderdeel van zijn.

Het is belangrijk te onderlijnen dat artikel 8 EVRM niet enkel de familiale relaties in de strikte zin van het 'begrip' betreft, aangaande de beslissing tot verwijdering van het grondgebied maar ook de 'persoonlijke, de sociale en economische relaties die integraal deel uitmaken van het 'hebben van privé leven voor elke mens.' (EHRM D.H., Slivenko t. Litouwen, 9 oktober 2003, §96)

In concreto rekening houdende met alle elementen, in het bijzonder inzake het privé- en familiaal leven van verzoeker heeft Vreemdelingenzaken op manifeste wijze een inbreuk gepleegd inzake haar verplichting tot afdoende motivatie evenals jegens artikel 8 EVRM. Dat het daarom gepast voorkomt om de tussengekomen beslissing te annuleren."

2.2.1. De verzoeker voert de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze grief concreet uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. Het staat ook niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 30 april 2020 een negatieve beslissing nam inzake het door de

verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat de Raad op 18 februari 2021 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen.

Deze motieven zijn, in het licht van de formele motiveringsplicht, afdoende om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat geen bevel kan worden afgegeven indien daardoor hogere verdragsrechtelijke normen in het gedrang komen, noopt niet tot een specifieke, uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen elementen zijn die zich ertegen verzetten. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De verzoeker benadrukt dat hij in België verblijft samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, die hier naar school gaan. Hij betoogt dat geen rekening wordt gehouden met de schoolopleiding van zijn minderjarige kinderen niettegenstaande dat dit in rekening dient te worden gebracht overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Hij stelt vast dat de bestreden beslissing hier met geen woord over rept, noch over de familieleden van zijn vrouw die in België verblijven en met wie zij diepgaande banden hebben gecreëerd (haar moeder, twee zussen, een broer, twee tantes, twee nonkels, haar neef en haar twee nichten).

De Raad kan echter niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het familie- en gezinsleven van de verzoeker. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad kan bij het onderzoek betreffende artikel 8 van het EVRM rekening houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, is derhalve niet aangetoond.

2.2.4. Hoger werd vastgesteld dat de bestreden beslissing formeel werd gemotiveerd. Er werd dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.2.5. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de afgifte van het thans bestreden bevel, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder de relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich bevindt in de situatie van een vreemdeling die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd gemachtigd of toegelaten in België. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezins- of privéleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, zoals *in casu*, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van minstens één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verder moet worden geduïd dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

2.2.7. De verzoeker benadrukt dat hij in België verblijft samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, die hier naar school gaan. Hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de schoolopleiding van zijn minderjarige kinderen niettegenstaande dat dit in rekening dient te worden gebracht overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

2.2.8. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker, zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen wordt niet betwist. De verzoeker verliest echter uit het oog dat op het ganse gezin de verplichting rust om het grondgebied te verlaten, nu ook aan verzoekers echtgenote en aan de kinderen op 19 maart 2021 het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De gezinseenheid blijft aldus behouden, met dien verstande dat tegelijkertijd aan de verzoeker en zijn echtgenote wordt gemeld dat zij geen rechtmatig verblijf hebben in België en zij dus worden bevolen om het grondgebied te verlaten, waarna zij hun gezinsleven elders verder kunnen zetten. Van enige verbreking van de gezinsbanden door de bestreden beslissing is dan ook geen sprake.

In het administratief dossier bevindt zich bovendien een nota van 19 maart 2021 - tevens de dag van de bestreden beslissing - die werd opgesteld door A.V., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“(…)

Evaluatie artikel 74/13

L., A., C. (...)

(...)

N.N. xxx

geboren te C. (...) op (...).1985

onderdaan van Venezuela

gekozen woonplaats: (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind: betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.05/04/2018) dat haar moeder, broer en zus in België verblijven. Deze behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Betrokkene verklaarde dat twee tantes in België verblijven, maar ook zij maken geen deel uit van het kerngezin. De echtgenoot van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.05/04/2018) zelf geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene

mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

Uit deze nota blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met het hoger belang van het kind. Er wordt vastgesteld dat het gehele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en het in het belang van de kinderen is om bij de ouders te blijven. Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met het schoollopen van de kinderen. De gemachtigde wijst er evenwel op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. De gemachtigde overweegt dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geenszins automatisch recht geeft op verblijf evenmin wanneer de kinderen in hun land van herkomst geen toegang tot onderwijs zouden hebben. De gemachtigde geeft mee dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind *"ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land"* geen toegang zou hebben tot het onderwijs in het geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet worden ingeroepen. De gemachtigde overweegt verder dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. De gemachtigde benadrukt nog dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting inhoudt om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde staat toe te staan. Ten slotte overweegt de gemachtigde nog dat de verzoeker gebruik kan maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen met het oog op een vertrek tijdens een schoolvakantie.

2.2.9. De verzoeker betoogt dat zijn oudste kind (bijna 10 jaar oud) sinds 2014 onderwijs volgt in de Franse taal en onvoldoende kennis heeft van de Spaanse taal om onderwijs te volgen in Venezuela. Ook zijn jongste kind heeft volgens de verzoeker onvoldoende kennis van de Spaanse taal om onderwijs te volgen in Venezuela.

De verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen die bovendien abstractie maken van de taal waarin de kinderen in hun thuissituatie - dus los van de schoolse omgeving - worden opgevoed. Het gegeven dat de kinderen van twee Spaanssprekende ouders sedert enkele jaren school lopen in het Frans, betekent nog niet dat zij zelf geen Spaans meer zouden spreken of begrijpen. De verzoeker geeft ook geenszins te kennen dat hij en zijn echtgenote hun kinderen thans niet zouden opvoeden in het Spaans. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat het voor zijn kind(eren) onmogelijk of buitengewoon moeilijk zou zijn om onderwijs in de Spaanse taal te volgen.

2.2.10. Verder verwijst de verzoeker naar een internetbron waaruit blijkt dat de economische en sociale crisis in Venezuela een grote impact heeft op de schoolopleiding van de kinderen. De grote gebreken in hoofde van de publieke diensten, het gebrek aan voeding en transport maken dat leerlingen niet langer lessen kunnen volgen. Daarnaast verwijst de verzoeker naar een verklaring van UNICEF waaruit blijkt dat het voor kinderen in Venezuela steeds moeilijker wordt om op regelmatige basis naar school te gaan. Uit een enquête blijkt dat 28% van de jongeren niet naar school gaat door een gebrek aan water, 22% door een gebrek aan voeding thuis en 13% door een gebrek aan voeding op school.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2020 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker. De Raad weigerde bij arrest met nummer 209 281 van 18 februari 2021 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

In voornoemd arrest oordeelde de Raad onder meer als volgt:

"de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid

doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont niet aan en er zijn verder geen elementen in het dossier aanwezig die erop wijzen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om verzoeker in geval van een terugkeer naar Venezuela persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij in geval van een terugkeer naar Venezuela terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Uit deze verklaringen blijkt namelijk dat u over een eigen appartement beschikt in Venezuela en dat ook uw ouders daar nog een appartement zouden hebben dat zij ondertussen aan vrienden verhuren (CGVS1 18/13108, p. 7-8). U zou daar bovendien ook nog op een netwerk kunnen rekenen dat u zou kunnen ondersteunen, gezien uw zus en broers daar momenteel nog zouden verblijven en werken (CGVS1 18/13108, p. 7-9). Ook uw echtgenote verklaart nog steeds in contact te zijn met haar familie en vrienden daar (CGVS1 18/13108B, p. 6)."

Dat Venezuela met socio-economische moeilijkheden kampt die ook kinderen treffen, wordt niet betwist. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij (en zijn gezin) in het geval van een terugkeer naar Venezuela in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen waardoor zijn kinderen niet langer naar school zouden kunnen gaan. De verzoeker betwist niet dat hij (en zijn echtgenote) over een appartement beschik(en)(t) in Venezuela en ook zijn ouders daar nog een appartement hebben. De verzoeker betwist evenmin dat hij in Venezuela nog over een netwerk beschikt nu zijn zus en broer er nog werken. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de economische en sociale crisis in Venezuela en de impact hiervan op de toegang tot onderwijs, toont de verzoeker dan ook niet aan dat zijn kinderen, in hun specifieke financieel-economische situatie, in hun land van herkomst verstoken zouden blijven van onderwijs.

In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde zich buiten elke redelijkheid om heeft gesteld op het standpunt dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geen automatisch recht op verblijf geeft, wat neerkomt op het besluit dat het schoollopen van de kinderen in België niet noopt tot een positieve verplichting om hen en hun ouders tot een verblijf hier ten lande toe te laten.

2.2.11. Daarnaast werpt de verzoeker op dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de familie van zijn echtgenote hier in België verblijft (haar moeder, twee zussen, een broer, twee tantes, twee nonkels, haar neef en haar twee nichten). Hij benadrukt dat hij sedert zijn aankomst in België met deze familieleden diepgaande banden heeft gecreëerd, die zwaar in het gedrang worden gebracht bij een verplichte terugkeer naar Venezuela.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt echter hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

De verzoeker wijst echter louter op de aanwezigheid van de voormelde familieleden in België zonder dat hij ook maar enig begin van bewijs aanbrengt waaruit dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid met de in België verblijvende familieleden zouden kunnen blijken.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de banden met de familie van zijn echtgenote die hier in België verblijft (haar moeder, twee zussen, een broer, twee tantes, twee nonkels, haar neef en haar twee nichten) onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming zouden vallen.

2.2.12. Tot slot verwijst de verzoeker ook naar zijn privéleven.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden en hij kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Hij brengt bovendien geen concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij zich in een dermate uitzonderlijke situatie bevindt derwijze dat hij voor de uitoefening van enig privéleven gebonden zou zijn aan België.

De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. *In casu* wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat het opleggen van een terugkeerverplichting als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wat de aanwezige familieleden in België betreft, toont de verzoeker niet aan dat hij vanuit zijn land van herkomst niet meer met hen in contact zou kunnen blijven via de bestaande communicatiemiddelen en verliest hij bovendien uit het oog dat hij, als Venezolaanse onderaan, vrijgesteld is van de visumplicht zodat de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat hij, eens hij zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van een internationaal reispaspoort, zijn (schoon)familie regelmatig in België kan komen bezoeken.

Een onevenredige inmenging in enig beschermenswaardig privéleven, wordt in het voorliggende geval niet aangetoond.

2.2.13. De Raad besluit dan ook dat de verzoeker met zijn eerder vage betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn gezin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt niet aangetoond.

2.2.14. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.15. Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE